

HEADBANG

6

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

GENEL YAYIN YÖNETMENİ:

Mustafa Kutlukhan Perker

YAYIN KOORDİNATÖRÜ:

Mesud Ata

REKLAM VE TANITIM MÜDÜRÜ:

Bilgen Ülgen

HEADBANG 6

EDİTÖR: Doğu Yücel

TASARIM: Mazhar Bilgiç

YAYINA HAZIRLAYANLAR:

Çağlan Tekil, Doğu Yücel, Bahar Heper, Özgür Yılğür, Barış Efendioğlu, Özgür Öğret, Güray Topaç, Kerem Onan, Ersay Uçak, Zeynep Çolakoğlu, Merve Akça, Utku Usta
KATKIDA BULUNANLAR: Aptülrika, Yıldray Çınar, Ege Tekmen, Zarife Öztürk, Mazhar Şiringöz, Cenk Ünnü, Alper Yarangümeli, Süreyya İzgi, Aysin Önen, Emre Şahin, Yücel Şahinbeyoğlu, Nikki Wild, Şanver Ofluoğlu, Burcu Akkurum, Necati Tüfenk, Tolga Akyıldız, Kutlu Özmakinacı, Zeynep Okyay, Çetin Cem Yılmaz, Gülşah Güray, Adil Akbay, Haluk Ataklı, Emre Alkoç, Aykut Kartal, Slim Rodriguez, Emre Taban, Levent Kulu, Serkan Eldeleklioğlu, Serkan Tuna, Levan Uzbay, Onat Hafız, Serhat Bektaş, Kerim Tunçay, Cenk Turanlı, Demir Demirkan, Rıdvan Övünç, Erdem Çapar, Gökalep Ergen, Murat İlkan, Ogün Sanlısoy, Özer Sarısakal, Metin Türkcen, Didem Doran

1. Baskı: Ağustos 2020

ISBN: 978-625-7217-00-2

İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5 Nişantaşı / İST.

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No:1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

KARAKARGA

İÇİNDEKİLER

5 ÖNSÖZ

8 **MAYHEM** Röportajı **Bahar Heper**

22 **METALIUM** Röportajı **Çağlan Tekil**

26 **ÇAĞLAN TEKİL DOSYASI**

27 *Laneth Dönemi*

29 "Hepsi Yalan, Ama Ölse de Durmayız"
Zarife Öztürk

34 "Sensiz Saadeth Neymiş"
Mazhar Şiringöz (Metalium)

35 Çağlan'ın Ardından
Cenk Ünnü (Pentagram)

36 Bir Davulcunun Çağlan ile İmtihanı
Alper Yarangümeli (Dr. Skull)

41 New Model Army, Çağlan ve Biz
Süreyya İzgi

42 Laneth Anlar
Süreyya İzgi

44 Kekler
Aysin Önen

49 *Non Serviam Dönemi*

51 "İnanmışın Şeyden Asla Vazgeçme"
Pedro Loco

53 Non Serviam!
Yücel Şahinbeyoğlu

55 Chapter 1 & Chapter 2
Nikki Wild

57 Bir Zamanlar İstanbul'da
Şanver Ofluoğlu

60 Boyun Eğmeyenler'in Lideri
Burcu Akkurum

62 "Çağlan Yok, Ben Yine
Projede Yalnızım"
Necati Tüfenk

67 *Blue Jean Dönemi*

68 Yol Biter, Yoldaşlık Bitmez...
Tolga Akyıldız

72 Kendi Dergisini Yapan Adam
Kutlu Özmakinacı

73 Skandal!
Zeynep Okyay

75 Blue Jean'i "Zehirleyen" Adam
Çetin Cem Yılmaz

77 Metalcilerin Kaptanı: Çağlan Tekil
Gülşah Güray

78 "Apliklerin Metalden Daha Mı Önemli?"
Adil Akbay

82 2010'LARIN EN İYİ METAL ALBÜMLERİ *Headbang ekibi*

90 AMORPHIS Röportajı *Merve Akça*

95 HAIL SATAN? ve The Satanic Temple Röportaj Dosyası *Doğu Yücel*

102 İKON MÜZESİ: RAGE AGAINST THE MACHINE *Ersay Uçak*

111 ALBÜM ALBÜM Çağlan Tekil ile Ortak Albümlerimiz

125 KLASİK ALBÜM Pentagram – "Pentagram" Özel Dosyası *Özgür Yılğür*

152 PARADISE LOST Röportajı *Özgür Öğret*

158 GERÇEK KESİT Aydın Tuna ile

Olaylı Sodom Konseri *Bahar Heper & Güray Topaç*

168 HORROCIOUS Röportajı *Kerem Onan*

173 KARE AS Trenchwar, Archaic Vanity, Feveran, Plebian *Kerem Onan*

175 TV'DE KARA BİR LEKE! / Emre Alkoç ile EKO TV Röportajı *Güray Topaç*

178 HEADBANG'İN POGO TARİHİ *Doğu Yücel*

186 KNIGHT ERRANT Röportajı *Doğu Yücel*

192 RÖTBRAINS Röportajı *Aykut Kartal*

196 BEN DE ONA DEDİM Kİ *Barış Efendioğlu*

200 RICK RUBIN DOSYASI *Aykut Kartal*

206 MISPYRMING Röportajı *Zeynep Çolakoğlu*

210 VOIVOD Röportajı *Zeynep Çolakoğlu*

215 DARK WAVE DOSYASI Bölüm 2 *Barış Efendioğlu*

222 DECAYING PURITY Röportaj *Kerem Onan*

223 TERS KÖŞE *Kerem Onan*

MOSH!

Merhaba gene biz. Yazıya böyle girdiğime bakmayın, aslında bizi tanımıyor olmanız son derece olası. O zaman kendimizi tanıtmakla başlayalım... Bizler son 15 yılın çeşitli zaman dilimlerinde Laneth, Sebek, Non Serviam, Dei Kasap, Zor gibi dergilerde çalışmış, Heavy Metal'e kalben ve ruhen bağlı, hayatını bu müzik üzerine şekillendirmiş bir avuç insanız. Eğer bir yerde heavy metal varsa, orada ondan daha önemli bir şey yoktur bize göre. Bu yüzden de metal bir müzik türü değil, yaşam biçimidir bizim için.

Hayatımızın içinde bu müzik asla fonda çalmaz, hep ön plandadır. Kısacası bu müziğe tutkuyla bağlıyız biz. Uzun süredir de bir metal dergisi yapmaya fena halde açız. Yüz yüze, telefonda ya da msn'de hep "bir dergimiz olse"nin hayalini kurup duruyorduk uzun süredir. Çok isteyince, bir de bunu kalpten isteyince oluyor gördüğünüz gibi. Bu bahsettiklerimizden sonra gene de metal militanı sanmayın bizi. Gündelik yaşamda kendimizi "metaliçi"den çok müziksever olarak tanımlıyoruz. Çünkü başka şeyler de dinliyoruz. Ama bu dergiyle alakalı olarak isimimizi anacaksanız rahatlıkla "metal militanı" diyebilirsiniz bize. Headbang'de metalin yanına başka hiçbir türü koymayacağız. Yine de peşinen söyleyelim, bir istisna var bu durumun. Klasik rock olarak tanımlayabileceğimiz gruplar dergimizde demirbaşlarındandır. Örnek olarak Led Zeppelin, The Rolling Stones, Journey, Eagles ve Pink Floyd gibi beş benzeriz isim sayalım ki size, bu tür bakış açımızın ne kadar geniş olduğunu görün.

Kısacası bu dergide size günceli olduğu kadar, geçmiş de vaadediyoruz.

Yeri gelmişken söyleyeyim, yandaki sü-tun tamamen sizin. Eğer sevgilinizle bir rock barda, ya da bir rock/metal konserinde tanıştıysanız birlikte çekilmiş resminizi ve tanışma hikayenizi yollamanız yeterli.

Derginin sadece orasında olmayın tabii, yazılarınız, görüşleriniz, kısacası sizden gelecek herşey bizim için önemli. Yakın-

da başlayacak okuyucu sayfamızda yazdıklarınızı yayınlamaya başlayacağız. Toplumun heavy metale ve heavy metalciye bakışı ma-lum. Bu baskı ortamı içinde Headbang sizin nefes aldığınız kısıtlı alanlardan biri olsun istiyoruz. Adres bu yazının altında.

Resimdekini tanımaya çalışmayın, sadece headbang yaptığı için sayfanın ortasına konulmuş durumda. Bu arada myspace sayfamıza da üye olun ki, kaç kişi-yiz bilelim.

Yazının sonuna geldik, ama dergi daha yeni başlıyor. Bu dergi ne kadar tutarsa tutsun devamı çevrilmeyen bir film gibi tek seferlik bir heyecan olabilir. Veya çok tutan, devam bölümleri de aynı kalitede olan bir film gibi de olabilir. Ya da yıllar süren bir dizi formatında da olabilir. Bunlardan hangisi olacağına biz değil, siz karar vereceksiniz. İlgili ve desteğiniz sür-dükçe Headbang yapmaya devam edeceğiz. Hoşbulduk...

headbang@doganburda.com
www.myspace.com/headbangmagazine

Çağlan Tekil'in Headbang'in 2007 Mart tarihli ilk sayısına yazdığı giriş yazısı

ÖNSÖZ

ÇAĞ-LAN N'OLDU DERKEN...

Flinizde tuttuğunuz kitap/sayı son Headbang kitabı/sayısı. Birçok açıdan alışılmadık, epey tuhaf, çokça dramatik ama her zamanki gibi heavy metal şartlarda meydana geldi bu son Headbang. Hatta biraz dom metal ve death metal. :(

Son dergi toplantımızı Çağlan Tekil, Bahar Heper, Özgür Öğret ve ben Barbaros Bulvarı'ndaki bir biracıda her zamanki ciddiyetimizle yaptık. Konularımızı Çağlan'ın bizi bazen şaşırtan ama çoğu zaman sürecin sonunda "*haklıymış*" dedirten "*o olur*", "*bu-na gerek yok*" talimatlarıyla belirledik, Headbang takımının tamamına ilettik ve çalışmaya başladık. Çağlan, 2020 Ocak gibi gelen yazıları bir araya getirdi, beklenen son birkaç yazıdan sonra derginin içeriğini yayınevine göndereceğini, sayfalar çizildikten sonra Mart-Nisan gibi derginin piyasada olabileceğini söyledi.

Tam "*Çağ-lan, ne oldu dergi*" derken, bir öğlen erken, çok kötü bir şey oldu.

15 Şubat'tı günlerden. Lan n'oldu be!

Olan oldu işte. 20 yıldır grip olduğuna bile nadiren rastladığım, benden altı yedi yaş büyük olsa da katıldığımız festivallerde hiç yorulmamasıyla tanıdığım, hastaneye veya doktora gittiğini hiç duymadığım Çağlan'ın beyin kanaması geçirdiğini, yoğun bakıma kaldırıldığını öğrendik. Herkes gibi ben de bunu en başta kötü bir şaka sandım.

Sonra gerçeğe yüzleştik.

2 aya yakın bir süre arkadaşları, dostları hastanede nöbet tuttu.

Bu sırada Covid-19 salgını başladı, zaten çivisi çoktan çıkan dünya hepten şarampole yuvarlandı. Bu süreçte mizahla ayakta duruyorduk, korona şakaları bizi bu yeni gerçekliğe alıştıırıyordu. Çağlan'la bu şakaları paylaşmak istiyordum hep. Çünkü yakınları iyi bilir, Çağlan'la gülmek güzeldi.

Hatta uyandıktan sonra görüp güler diye ona birkaç mesaj da attım.

Fakat Çağlan, 7 Nisan 2020'de aramızdan ayrıldı.

Çağlan, yurt dışı festivallerinin ağır temposunda yorulduğumda bana hep **“Metalci yorulmaz”** derdi. Bir kere Graspop’ta haritayı yanlış okuyup sırtımızda sırt çantalarıyla dünyanın en saçma yürüyüşünü yapmıştık ve sonrasında da festivali izleyecek, bir sürü röportaj yapacaktık. Ben 48 saat falan uymayı düşünürken o **“hadi metalci pes etmez”** gibi bir şeyler diyordu, ama ayakları zangırıyor o sırada. :) Bir kere öyle bir yağmur yağmıştı ki sırlıklam olmuştuk, çadırımıza döndüğümüzde çadırın dümdüz olduğunu görmüştük. Ne bok yiyecektik? Çağlan yine **“Metalci üşümez”** deyip gülmüştü ama o sırada da titriyor. :) (O gece n’oldu? Çadır pert olmuştu, orada kalamazdık. Festival alanını arabayla terk etmek üzere olan Brüksel’de yaşayan arkadaşımız Melis’i hatırladık, hemen ona ulaştık, neyse ki trafikten dolayı uzaklaşmamıştı, sonra onun evde kalmıştık. Üstümüzdeki kıyafetler elektrikli sobanın üzerinde kurumak bilmiyordu, ısınıp artırmıştık ve bu defa da montlardan biri yanmıştı haha)

Çağlan bu zalim dünyaya veda ettikten sonra da böyle düşündük: **“Metalci pes etmez.”**

Kolları sıvadık, Çağlan yazarların çoğunu almıştı, o yazıları tekrar topladık ve Çağlan’a ithafen yepyeni, sıfırdan bir sayı hazırlamaya karar verdik.

Sayıya Çağlan’a özel yaklaşık 60 sayfalık

bir bölüm ekledik. Bu dosyayı Çağlan’ın hayatını temsil edecek şekilde üçe böldük: Laneth, Non Serviam ve Blue Jean. Bu bölümlere özel dergi kapaklarını sevdiğimiz çizimlere yaptırarak. Laneth’i Aptülka, Non Serviam’ı Yıldırım Çınar, Blue Jean’i Ege Tekmen çizdi. Bu dönemleri ve Çağlan’ın diğer sabıkaları olan Güneş Gençlik, Go, Kara Leke ve Radyo Eksen’i anlatmaları için konuk yazarlardan yazılar aldık. Sadece bu bölümle değil, kitabın tümüyle Çağlan ekseninde Türkiye’de rock ve metal müziğin nereden nereye geldiği üzerine bir belge-kitap ortaya koymayı hedefledik.

Ayrıca bu son Headbang kitabının kapağı dışında iç sayfalarını da yeniden Mazhar Bilgiç çizdi.

Çağlan’ın bu sayı için hazırladığı röportajları bizzat röportajı yaptığı isimlerden aldık. Sadece bir yazısına bilgisayarını açamadığımız için ulaşamadık. Ayrıca değişen dünyaya, bu süre zarfında çıkan yeni albümlere, haberlere kayıtsız kalamayacağımız için yeni içerikler ekledik.

Headbang dergisi yolculuğuna 2007 Şubat ayında Çağlan Tekil’in önderliğinde başlamıştı. İlk sayımız 2007 Mart ayında Pentagram kapağıyla, Blue Jean’in yanında (tam olarak ek gibi değildi, yan yana paketlenmiş iki dergi diye sunmuştuk) raflara çıkmıştı.

En başta 6. kitap-sayımızın kapağını da Pentagram olarak saptamıştık ama bunu

değiştirdik. Kapağımızda tabii ki Çağlan var şimdi. Kapağımızdaki bu illüstrasyon İpek Yılmaz'ın bir fotoğrafı kullanılarak Mazhar Bilgiç tarafından METALIUM'un yeni albümü "Tenebris" için bir poster çalışması olarak hazırlandı. Çağlan'ı hep güzel gülümsemesiyle hatırlamamız için Metalium'un izniyle kapağımıza taşıdık.

Ve onsuz bir Headbang olamayacağına göre Headbang de bundan sonra olmayacak.

Buradan bu son içeriğimize katkıda bulunan tüm yazarlara, çizerlere, arşivini açan tüm fotoğrafçılara çok teşekkürler, Çağlan'ın annesi sevgili İpek Tekil'e sonsuz sevgiler...

Çağlan'ın dokunduğu her işte yaptığı gibi zengin, renkli, doyurucu bir içerik oluşturmaya çalıştık. Çağlan yoğun içerik dışında her

zaman tavırlı işlere imza atmayı başarmıştı. Laneth'le bir anlamda "*Laneth olsun samimiyetsizliğinize*" demiş, "Türkiye'nin en az Satan" ama en samimi dergisine imza atmış, Non Serviam'da adı üstünde "*boyun eğme*"miş, Headbang'le de resmen bir medya devinin içinde ana akıma kafa tutan "*ters*" işler yapmıştı.

Tüm bu sebeplerden, altıncı ve son sayımız taziye defteri gibi tınlamasın istedik, dram yapmadık. Çünkü öyle yapsak kesin duyardık sesini, "*Metalci ağlamaz*" derdi.

Zaten niye ağlayalım ki?

Metalci ölmez! \m/

- Doğu Yücel

+

HEADBANG
RÖPORTAJ
- Necrobutcher -

MAYHEM

"Yıllar sonra kendimizi tekrar bulduk."

, black metalin
belki de en tanınmış
grubu. "Lords of
Chaos" (2018)

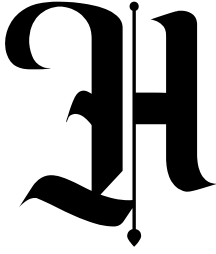
filmi sayesinde Z jenerasyonunun
ana akımına da sirayet ederek "Oha
hayvan mısınız?" dedirten grubu,
aslında en yırtıcı dönemlerinde
ülkemizde ağırlamıştık. 10 Ocak
2020'deki son ritüelin biletleri
yok sattı. Yaşını başını almış bu
adamların en "derli toplu" konseri
olmasına rağmen sound da sahne
şovu da vahşi karakterinden hiçbir
şey kaybetmemişti. Biz de bir
gece öncesinde kaotik karakter
Necrobutcher ile sohbet etme şansı
yakaladık. "Metal: A Headbanger's
Journey"deki (2005) aşırı saldırgan
röportajı efsane olduğu için biraz
da dizlerim titreyerek yola çıktım.
Ancak öncesinde yenilen mezeli
rakı, kebaplı yemek tüm elemanları
muhallesi kıvamına getirdi. Bu
yemeğe katılmayanlar yalnızca
Hellhammer ve hanımıydı.

Daha sonra sohbet edip yürüyerek otele geçtik ve lobide bize ayrılan köşeye kurulduk. Artık Necrobutcher'ın yüzü gülüyordu. '90'lardaki ilk ziyaretlerinden, yeni albümleri "Deamon"a (2019), oradan Uzak Doğuya, oradan filme falan derken epey bir konuştuk. Konuştukça açıldı, anlattıkça anlattı. Açıkçası soruların tamamını sormak yerine, hafızası çok kuvvetli bu adamı doğal akışına bıraktım. Kayıt cihazları dolup da bara geçtiğimizde, bir bu kadar daha anlattı. "Headbanger's Journey" röportajından önce kaç şişe tekila içtiğini, aç karna nasıl sinirlendiğini, o bağırırken Sam Dunn'ın götünün nasıl attığını kahkahalarla dinledik. Şeker gibi adammış, kan şekeri düşmesin yeter.

BAHAR HEPER

oş geldin. Buraya resmi olarak üçüncü gelişin. Duyduğuma göre de çok uzun bir sürede gelmişsiniz. Ama neyse ki şimdi buradasınız.

Necrobutcher: Evet, "Deamon" turnesine başladık, Avrupa'da 26 konser ver-

dik. Şimdi de "Deamon" turnesinin "Eastern Tour" (Doğu Turnesi) ayağına geçtik. Otobüsle ulaşamadığımız ülkeleri gezmeye başlıyoruz. Uçakla Kıbrıs, Türkiye, Ukrayna gibi ülkeleri gezeceğiz. Dediğin gibi zorlu bir start verdik. Kıbrıs ile başlamıştık, ama bir üyemiz Oslo'da takıldı. Pasaportuyla ilgili bir sorun çıktı, Rus Konsolosluk'unda kalmış. Konsolosluk da Noel'i farklı bir günde mi kutluyormuş ne, beklenmedik bir günde tatile girdi. Biz de Kıbrıs konserini iptal etmek zorunda kaldık. Daha sonra bu konseri turnenin sonuna eklemeye karar verdik. Rusya'dan sonraya ekleyeceğiz.

Peki şimdi buradasınız, yarın da bir konseriniz var. Fanların tepkisini nasıl buluyorsunuz? "Deamon" şimdiye kadar hem eleştirmenlerden hem fanlardan çok iyi yorumlar aldı. Canlı reaksiyonlar nasıl?

Bu albümle yola çıkmayı iple çekiyorduk.

Sanırım "Chimera"dan (2004) beri en iyi işimiz. Albümle çok gurur duyuyoruz. Ayrıca canlı çalmaya daha yatkın bir albüm. Bu demek oluyor ki şarkıları canlı olarak birebir icra edebiliyoruz. Son iki albümde işin biraz daha teknik kısmındaydık. O albümler evde stereo sistemde dinlemelik işlerdi. Albümü dinledikçe olgunlaştığımızı düşünüyorum kendi kendime. Kendi hislerimizi notalara ve şarkılara aktarabilmişiz. Tıpkı Depeche Mode'un o karanlık notaları bulması gibi, biz de kendi içimizdeki karanlığı bulabilmişiz. Bu da albümü çok kişisel kılıyor. Sanırım bu nedenle de albüm insanların içine sindi. Çünkü ben de bir müzik âşığıyım, çok seviyorum ve kişisel bir şey duyduğumda bu beni daha da derinden etkiliyor. Ve böyle şeyler içinde yer ediyor, sonsuza kadar seninle kalıyor. "Deamon"un da insanlarda bu etkiyi yaratmasını umuyorum. Umarım herkes bu albümü dinlerken arkasına yaslanıp tadını çıkarır. Dediğin gibi güzel eleştiriler aldı, ama en önemlisi hayranlarımız çok sevdi. Stüdyodayken bile yakaladığımız şeyi hissettim. "İşte bu" dedim, bunca yıldan sonra kendimizi tekrar bulduk. Bu albüm birçok insana "De Mysteriis Dom Sathanas"ı (1994)

anımsatmış. Asla onun gibi tınlamıyor, fakat aynı onun gibi kişisel bir duyguya dokunuyor bence. Önceden çok fazla matematik, sır ve bilmece içeren; Voivod veya Pink Floyd gibi bir stile yönelmiştik. Ancak bu mecraları da keşfetmiş olduk ve şimdi başladığımız yere dönmüş gibiyiz. Bunca yıldan sonra...

Mayhem adeta bir çemberi tamamlamış. Peki bu bir başa dönme mi, yoksa Mayhem için yeni bir çağ mı açılıyor?

Ben o şekilde bakmıyorum. Eğer demek istediğin daha büyük bir hayran kitlesi kazanmaksa, evet.

Daha az teknik olması ve daha kişisel olması anlamında?

Evet, doğru. Ayrıca yıllar sonra ilk defa bir konsept albüm yapmamış olduk. Biz hep konsept albümler yaptık. Yani şarkılar bir hikaye bütünüyle birbirlerine bağlantılı oluyordu. Sözleri olsun, müziği olsun. Ancak bu sefer bu geleneğimizi kırdık. Grubun diğer elemanlarının da benim de şarkı yazımında albüme katkımız oldu. Ben 'Bad Blood' ile katkıda bulundum. Diğer elemanlar da şarkı sözlerini yazdı. İki gitaristimiz şarkı yazdı. Dolayısıyla bu belirli yapıdan çıkmak ve tüm grup elemanlarını yaratım sürecine dahil etmek için bekliyordum. İnsanlar "*Seni tekrar duyabildiğimizze memnun olduk*" dediler. Çünkü daha önce basın sesi biraz kısılmıştı. Şimdi yeniden önde.

Aynen öyle! Sözü geçmişken ben 'Bad Blood'a dönmek istiyorum. Bu şarkı ne hakkında? İnsan biraz hissediyor, ama senin yorumunu da almak isterim. İlhamın nereden geldi?

Bir gün çok yorgun bir halde turneden dönmüştüm. Normalde zaten uyku bozukluğu çekiyorum. Bir de 5 haftadır yollarda olmak uyku düzenime pek iyi gelmemişti. Eve döndüm

ve bazı insanlara aşırı sinirlendiğimi hissettim. Yatağımda dönüp dururken bunları bir şekilde kağıda aktarmam gerektiğini düşündüm, çünkü bu sınırı çok güçlü şekilde hissediyordum. Eski günlerde de bu şekilde, gecenin ortasında kalkıp söz yazardım. Kışın ortasında elektrik giderdi mesela, hava -11 derece... Ben şarkı sözlerini öyle yazardım. Mesela "Deathcrush"ın (1987) sözlerini bu şekilde yazdım. Bu da aynı öyle bir histi. Gecenin ortasında uyandım ve birkaç söz yazdım. Ertesi gün uyanıp yazdıklarımı okudum. Bulanık, neredeyse okunamaz şeylerdi. Fakat işte o anda gerçek hislerimi kağıda dökme yolunda bir sürece girdim. Şarkının sözleri o kadar dürüst ve içten ki, bahsettiğim kişinin kim olduğunu açıklamayacağım bile. Açıklayabileceğim tek şey, şarkıdaki hislerin gerçek olduğudur. Benim Mayhem'e geri getirmeye çalıştığım bir şeydi bu. Dead (Per Yngve Ohlin) de şarkı

sözlerini benliğinin en derin, en karanlık yerinden yazardı. Bu nedenle o şarkılar ve şarkı sözleri zamana karşı dayandılar. Her geçen gün daha fazla insan onun ne kadar büyük bir şair olduğunu anlıyor. Ben de hislerimi bu şekilde paylaşmaktan çok çok mutluyum. Zaten müzik de sözleri besliyor. Agresif veya negatif sözler yazığın zaman, bu tür müzikle birbirlerini tamamlıyor. Bu kısım önceden biraz eksik kalıyordu.

Bu bir tür köklere dönüş oluyor sanırım?

Kesinlikle. Yeri gelmişken şunu da söylemek istiyorum, dediğin gibi bu bizim Türkiye'ye 3'üncü gelişimiz. Buraya her gelişimiz çok özel oldu (gülüyor). İlk gelişimiz aşırı özeldi. İzmir'de bir şov gerçekleştirmiştik. Biliyorum ki Türkler arasında bu olay çok fazla konuşuldu. Duydum ki yıllar geçtikçe insanlar bununla çok gururlanmışlar. Gerçek Mayhem'in (True Mayhem) burada ve sizin dışınızda sadece iki ülkede daha konser vermesi, Türk insanlarının kendilerini özel hissetmesine neden olmuş. Kendilerini "seçilmiş" hissetmişler. Bunu onların elinden almak istemem. Tabii ki özel ve seçilmiş insanlarsınız ve 3'üncü kez sizlere misafir oluyoruz. Daha çok gelebilirdik, ama önceden de belirttiğim gibi sizin buralara otobüsle gelinmiyor. Çok zor oluyor. En kolayı uçmak. Burası uçakla gelinen bir yer olunca, normal tur rotamıza giremiyor ne yazık ki. Yani gelmeyi istediğimiz her sefer gelemiyoruz, ama neyse işte şimdi buradayız. Ayrıca

duyduğum bazı dedikodulara göre yazın bir festival için tekrar gelebilirmişiz.

O dedikodulara geçmeden önce, İzmir anılarınızı öğrenmek isterim.

Tamam.

Umarım güzel anılardır.

Ohoo... (gülüyor)

Tamam hem güzel hem kötü anıları alalım.

Yok yok, hepsi güzel anılar. Kötü anılar bile güzel artık. Önce İstanbul'a geldik. Ama dur, öncesi var. Bana, bol bol zamanımız var demiştin?

Evet, tabii ki!

O zaman, tüm hikayeyi anlatıyorum, kesin-tisiz. Önce trenle Yunanistan'dan Türkiye sınırına geldik, tüm ekipmanlarımızla. Bir saat boyunca sınırdaydık. Sonra bir gümrük memuru gelip "Evet, tüm ekipmanı dışarı çıkarın" dedi. Biz aslında her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorduk, çünkü zaten bir saattir orada beklemekteydik. Böyle olunca eşyaları camdan atmaya başladık, çünkü tren hareket etmeye başlamıştı. Bizim de yanımızda çok fazla ekipman vardı. Ben ve Øystein (Aarseth) yani Euronymous, eşyalarla birlikte trenden atlayıverdik. Aşağıdan Dead ve Hellhammer'a (Jan Axel Blomberg) bağırarak: "Hey, İstanbul'da tren istasyonunda buluşalım! Bizi orada bekleyin!" Düşünüyorduk ki tamam trenden

"Tabii ki özel ve seçilmiş insanlarsınız ve üçüncü kez sizlere misafir oluyoruz."

atıldık, bir sonraki trene bineriz. Neyse çıktık bir faks aramaya başladık. Organizatör bizim davetiyelerimizi falan yerel karakola gönderdi, her şey onaylandı, anlaştık. Peki bir sonraki tren ne zaman? Cevap: **“Yarın”**. Bu bir felaketti. Konser falan yalan oluyor. Bir baktık ki otobüsle de gidilebiliyor. Bir otobüse bindik, İstanbul Tren İstasyonu’na vardık. Dead ve Hellhammer da bizi bekliyordu. Fakat Dead kafayı yiyecek haldeydi. Çünkü tren istasyonundaki evsizler Dead’i yuhalamaya falan başlamıştı. Evsizler bundan sigara istemiş, bir şeyler söylemişler. Dead de gerilmiş ve tuhaf davranmaya başlamış. İnsanlar da bunun üzerine gelmişler. **“Cebinde ne var, o nedir”** falan. O kısım garipti. Neyse sonra oradan ayrılacaktık, fakat taksiler bizi almadı. Organizatörün ailesi İzmirliymiş, ama teyzesi İstanbul’da yaşıyormuş. Bizi teyzesinin evine yönlendirdi. Eve vardığımızda benim büyük tuvaletimi yapmam gerekiyordu. Tren istasyonundan beri de tutuyordum, çünkü istasyondaki tuvalet yalnızca yerdeki bir delikten ibaretti. Bu ne böyle, yerdeki bir deliğe asla yapmayacaktım tabii ve eve kadar bekledim. Teyzenin evinde de tuvaletin üzerinde koca bir su tankı vardı. Ucundan da bir ip sallanıyordu. Ben bizim orada düğmeye alışkınım. Neyse işim bitince ipe asıldım ve pofff diye bütün su tankı kafama indi. Her yer su içinde kaldı. Şok oldum tabii ve kendimi berbat hissettim. Daha sonra bize tuvaletteki hasarın faturasını yolladı. Ödemedim tabii. Hiç param yoktu.

Aman, heralde.

Neyse böyle başladık. Sonra İzmir’e gitmek üzere otobüse bindik. Sekiz saat kadar yolculuk yaptık. Yolda bir yerde yemek için mola verdik. Orada yediklerimizden ishal olduk. Neyse İzmir’e vardık ve bir yere yerleştirildik.

Amcasının eviymiş. Fakat amcası gece yarısı eve gelip **“Haydi toplanın çıkın buradan”** diye bizi kovaladı. Biz de hatırladığım kadarıyla işgal evi gibi boş bir eve geçtik. Uyku tulumlarımızı toplayışımızı hatırlıyorum. Konser vakti geldiğinde, konser salonuna doğru yola çıktık. Bir Lenin heykeli vardı ve bir de kasa. **“Bu biraz tuhafmış”** diye düşünmüştüm. Bir eğlence merkezindeydi. Hazy Hill adlı ön grubun konserini bitirmesini beklemeye başladık. Ama bitirmek bilmediler, iki buçuk saat falan sahnede kaldılar. Nihayet sahneye çıktık, küçük bir adam vardı ortada koşuşup duran. Çok gergindi ve ter içindeydi. **“Neredesiniz, kankaların nerde”** diyerek geldi. **“Sakin ol”** dedim, **“Şimdi çalmaya başlıyoruz”**, fakat bir şeylerin ters gittiğini anladım. Başladık, 2 şarkı çaldık, ben 3’üncü şarkı ‘Carnage’ı anons edecektim ki mikrofonda ses olmadığını fark ettim. Øystein’e baktım, **“Gitarını bir kontrol**

Önceki iki seferin birincisinde sizler hazır değildiniz, ikincisinde ben hazır değildim. Şimdi, hazırım."

Necrobutcher

et, bende hiç ses yok" dedim. Onda da yoktu. Salona baktım ve eletriğimizi kestiklerini anladım ve çok sinirlendim. Çünkü sahnede gezinip "Kankaların nerde beş dakikanız kaldı" falan diyen kişi mekanın patronuymuş. Polislerle bu etkinliğin saat 10'da sona ereceği konusunda anlaşmış. İzmir'deki bu eğlence merkezi o saatten sonra halka açılıyormuş vesaire. Bu durum beni çok sinirlendirdi. Para konusunda da kazıklandık. Bize söylenilen, organizatörün bir grubu varmış ve bize 200 Dolar ödeme yapabilmek için back line'ını, amfilerini vs. satmış. Eurononymous ile Hellhammer, İzmir'in sanırım doğu tarafından batı tarafına geçip bir bara gittiler. Biz Dead ile ekipmanlara göz kulak oluyorduk. Döndüklerinde zil zurna sarhoştular ve tüm paramızı harcamışlardı. Ana karaya döndük ve artık dönüş için trene bindik. Benim tepemin taşı atmıştı, sinirden bazı gümrük memurlarınıza çok ters davrandım.

Canın sağ olsun.

Bu sebeple beni bir süre kelepçeleyip alıkoydular. "Dostum burada büyük bir hata yapıyorsunuz" falan diye dil döktüm. Gerçekten büyük bir hata yapıyorlardı. Ama "Midnight Express"'i (1978 yapımı film) izlemiştim, o nedenle bir süreliğine endişeye kapıldım.

Ama "Midnight Express"e dönmedi...

Sonra eski Yugoslavya'ya geçtik ve kalan tek paramız Pelle'nin cüzdanındaydı. Tren istasyonuna vardık. Birisi kompartmanımıza girdi. Eskiden kompartmanlarda 6 koltuk olurdu, katlayıp oturabilirdin ya da yatabilirdin. Birisi içeri gelince koltukları katladık. Adam tekrar çıktı, biz de sevindik, neyse ki gitti tekrar yatabiliriz dedik. Sonra Dead dedi ki "Hey, cüzdanım nerede?!" Dışarı çıktık, uyku tulumunu kafasına çekmiş yerde yatan adamı gördük. İşte bu adam o olmalı diye düşündük ve adamı "Sikeriz seni hırsız" diye dövmeye başladık. Ama adam başka birisiydi. Herifin biri istasyondan binmiş, tüm kompartmanları gezip ne kadar cüzdan falan varsa yürütmüş ve hemen inmiş. Yani girişimiz ve çıkışımız böyle olaylı oldu. Bunlar basitçe benim '90'daki o turneden aklımda kalanlar.

Bunlar kesinlikle çok net anılar. Tüm ayrıntılar için teşekkür ederim. Bazı nahoş şeyler yaşadınız, ancak sizlere ödeme yapılıp yapılmadığı konusu hep tartışmalıydı. Şimdi bu konu aydınlandı. Aslında ödeme aldınız ama bir kısmıyla içildi, kalanını da hırsızlar götürdü.

Evet, doğru. İkinci gelişimizde ödeme aldık. Aklıma ilk gelen şey -ki ne olduğunu söylemeyeceğim- bir davul teknisyeniyle ilgili. Baktan bir hikaye. Aklıma gelen diğer şey, yanlışlıkla sarhoş olmam.

Yanlışlıkla mı?

Tamamen yanlışlıkla.

Olur öyle.

Kim bilir ne oldu. Çok amatörce. Şu anda şakasını yapıyorum, ama feci sarhoş oldum. Sahnedeki amfinin arkasında uyandığımı hatırlıyorum. Amfinin arkasında “hihihihi” diye gülüyordum. Sonra bir anda eyvah dedim, şu anda konserde sahnedeyiz. Konserden sonra da o kadar mutlu oldum ki, “hooovv” diye kalabalığın üzerine atladım. Aşırı mutluydum. Üstelik ödeme de aldık galiba. O iyi bir konserdi, ama şimdi geri geldik ve hazırız. Önceki iki seferin birincisinde sizler hazır değildiniz, ikincisinde ben hazır değildim. Şimdi, hazırım.

Allah'ın hakkı üçtür.

Kesinlikle. Şimdi göreceksiniz. Üstelik de çoktan sold out oldu, o yüzden konseri gazlamaya ihtiyacım yok. Öyle olacak ki...

Peki, Türkiye'ye geldiniz. Sanırım da Tel Aviv'den geldiniz. Bu ülkelerde din, nasıl desem, toplum için ön planda. Böyle olunca aklınıza takılan bir şeyler

oluyor mu? Ne bileyim “Domuz kafasını nereden bulacağız” gibi zorluklar yaşıyor musunuz?

Organizatörle otelimize gelirken sokağın köşesini döndük. Otelinize varmak üzereyiz dediler. Tam o sırada minareler bağırmaya başladı “Allahuekber Allah!” Nasıl yani, şaka mı bu dedim. Otel odamın tam yanında, sabahın 6'sında. Ne zaman başlayacak? Şehrin göbeğinde olmasın bu, lütfen. Ben her şeye açığım. Sizler bir iş ortaklığına açıksınız, biz de bir iş yapmaya geldik. Fanlarımız için konser vereceğiz. Bu ekstra şeylere hiç gerek yok. İster Musevi ol, ister Müslüman ol ister Hristiyan, ister Budist.... Örneğin biz Endonezya'da çalacaktık. Konser Jakarta'daydı. Orada domuz yiyemiyorsun, imkansız. Pis bir hayvan olarak kabul ediliyor, ama tabii inek yiyebiliyorsun. Daha sonra tatil için Bali'ye geçtim. Bali hakkında çok güzel şeyler duymuştum. O kadar yakınına gelmişken bir uçuş mesafesi diye düşündüm, iç hatlar uçuşu oluyor. Bali'de de tam tersi. İstedğin kadar domuz var, ama inek yok. Çünkü inek kutsal. Sahilde inekler

